

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, název, místo, vedoucí práce, rok, rozsah práce:

Lucie Suchopárová, Rodina Bořků-Dohalských v Československu, Pedagogická fakulta UK, Praha 2015, 63 stran textu, 7 stran příloh.

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		x		
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.		x		
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.		x		
Struktura práce je vyvážená a logická.	x			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.		x		
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.			x	
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.			x	
Autor správně cituje.	x			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).		x		

Celkové hodnocení (slovně)

Lucie Suchopárová si zvolila pro svou práci téma rodiny Bořků-Dohalských v době Československé republiky, téma zajisté vhodné, neboť dějiny tohoto rodu ve 20. století nejsou dosud v úplnosti zpracovány. Měla navíc měla možnost pro zvolenou látku získat nové informace přímo od jedné ze členek tohoto rodu, prof. Marie Bořek-Dohalské. Jak tento mimořádný potenciál Lucie Suchopárová využila?

Na úvod nutno říci, že ne zcela. Předložená bakalářská práce se nevyvarovala mnohých začátečnických chyb, od nedostatků ve struktuře jednotlivých kapitol, přes nerozlišování závažných a banálních informací, logické lapsy až k problémům s mateřštinou.

Začneme strukturou textu v jednotlivých kapitolách. Autorka volí linii časovou, vypráví dějiny rodu Bořků-Dohalských po jednotlivých časových úsecích. Lepší by však bylo, kdyby zaměřila svou pozornost na osudy jednotlivých členů rodu. Takto se stává, že o některých z nich téměř nemluví (jako o Františkovi v době první republiky), nebo se závažné události dotýkající se jednotlivých bratrů sdělují jen jako okrajová záležitost života jiného člena rodu. Například o smrti mladého Ludvíka se čtenář dozvídá jen jako o zprávě, která došla k jeho bratru Antonínovi (s.27).

Jiným problémem je snaha využít všech informací, byť by nebyly příliš významné. Jakou relevanci má zpráva, že na faře, kde ve 20. letech působil Antonín Bořek-Dohalský, bylo ukradeno kostelní prádlo?

Ani všechny závěry, které Lucie Suchopárová předkládá, nejsou zcela v pořádku. S největší pravděpodobností to nebyla „upřímná slova“ Antonína Dohalského na adresu Franze Wernere Bobe, co vedlo k Antonínovu zatčení 5.6.1942, ale probíhající Heydrichiáda, během níž bylo pozatýkáno velké množství podezřelých osob. Vždyť ve stejný den byl zatčen i jeho starší bratr František!

Největší slabinou je však jazyková stránka předložené studie. Jako by autorka svou mysl na to, co chce říci, nezaostřovala a třefovala se do vět, slovních spojení či slov jen velmi přibližně. Již sám název bakalářské práce neodpovídá zcela jejímu obsahu. Lucie Suchopárová nazvala své dílo Rodina Bořků-Dohalských v Československu; jednu z nejvýznamnějších kapitol však věnuje období 1939-1945, kdy Československo neexistovalo a naše země byly Protektorátem Čechy a Morava.

Příklady špatného vyjádření:

V době pozdního dětství pojil Zdeňka Bořek-Dohalského s matkou blízký vztah, který navzdory odloučení probíhal formou četných dopisů (s.27)

Vyrůstal několik let jako benjamín (s.27) ????

Na počátku třicátých let opustil svět hrabě s hraběnkou, 11. listopadu 1920 zemřela Ludovika Bořek-Dohalská a 1. dubna 1925 ji následoval i hrabě František Karel Bořek-Dohalský (s. 29)

Když již nebyl schopen vést jídelnu na Spartě, propadl focení. (51)

V letním čísle časopisu Xantypa, který se zabývá životem české šlechty,(s.51)- /časopis Xyntypa se nazývá šlechtou, tento obsah mělo jen toto konkrétní číslo, z nějž autorka cituje/

Antonín Bořek-Dohalský se pokoušel během svého života hned několik věcí, ale nakonec skončil v klidu invalidního důchodu v Lysé nad Labem obklopen rodinnými poklady (55).

Možná, že autorce nezáleží na detailu, nicméně Václav Votýpka nemohl navštívit Josefu a Jiřího Dohalských v 90. letech 20. století, protože oba zemřeli v roce 1990 (s. 48).

Marie Bořek-Dohalská se neprovdala za svého muže v témže roce, kdy se s ním po letech setkala, ale v roce následujícím (s.50).

Velmi se mi nelíbí použití plurálu Bořci-Dohalští, protože v češtině je běžně zažitá forma Bořkové-Dohalští.

U práce zaměřené na genealogii velmi postrádám rodokmen!

Práci doporučuji k obhajobě. O hodnocení rozhodně výkon defendentky při obhajobě.

Otázka: Mluvíme-li o 50., 60, 70. atp. letech, co to znamená? O jaké roky se jedná?

29.4.2015

Kateřina Charvátová

Datum

Podpis oponenta práce